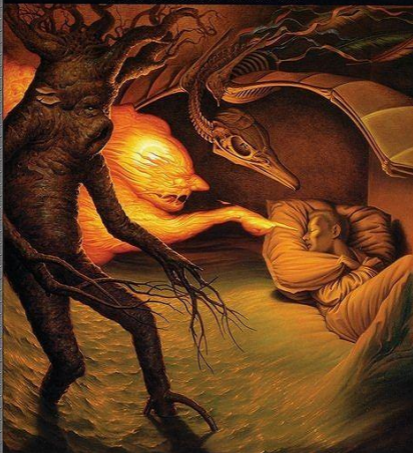

f

ericanas

Eve Forward

ANIMISTAS

479 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Eve Forward ANIMISTAS

Fantastinis romanas

Aleksas ką tik baigė mokslus Animistų koledže. Jo gyvenimo tikslas: keliauti po pasaulį ir susirasti animą gyvūną, su kuriuo galėtų susieti savo sielą. Tada jam bus kur kas lengviau atpažinti įvairiausių burtus ir jų saugotis. Tačiau atvykęs į Mirapozos salą, Aleksas patenka į tikrą karo sūkurį. Ar pavyks jam nepražūti tarp šiurpiausių kerų, išdavysčių ir niekšybių, kurių vaikiną susilaukia ir iš akivaizdžių priešų, ir iš netikusių draugų?..

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

479 tomas. Serija įkurta 1990m.

Eve Forward - ANIMIST

New York, Tor books, 2001

Copyright © by Eve Forward, 2001

Cover art copyright © by Judson Huss, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2010

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2016

1 SKYRIUS

Naktis apgaubė Žadeito salą. Kažkur tamsoje vos girdimai bangavo jūra.

Mirksintys fakelai apšvietė iškilusio ant kalno viršūnės virš džunglių bei jūros Animistų Koledžo sienas ir bokštus. Kiek žemiau, ant nuožulnių šlaitų, matėsi tamsūs limurų miškai su kur ne kur tarp medžių žibančiais jonvabaliais ar prie namų spindinčiais žibintais. Pakrantėje degė daug ryškesni bei tankesni humanų gyvenviečių žiburiai. Daugiausia šviesos, triukšmo ir muzikos buvo prie humanų ir limurų žemių ribos - nuo Koledžo link jūros besileidžiančio takelio.

Visur palapinės - tarsi ant masyvių medžių kamienų užmaiti prašmatnūs sijonai. Jos saugojo šėlstančius padaužas nuo to, ką limurai gali numesti iš viršaus, o miško gyventojus - nuo dūmų bei iš virtuvės sklindančių kvapų bei triukšmo. Tarp palapinių slampinėjo humanai, limurai ir netgi keletas graužų. Jie gėrė, plepėjo, rėkavo, mainėsi prekėmis. Buvo Turgaus metas - visų salyno gyventojų šventė.

Ir gerai, pagalvojo Aleksas, kai mažytis vikrus amatininkas limuras pradėjo daužyti hu-

maną, kuris apgirtęs netyčia atsitrenkė į jo prekystalį su džiovintais vaisiais. Į ginčą įsivėlė ir kiti humanai, o po to ir limurai. Netrukus ant prekystalio nuolaužų jau siautėjo tikros grumtynės - tarp skraidančių pūkų, odos atplaišų bei riebių keiksmožodžių. Tuo metu prie "mūšio lauko" tyliai prisėlino kažkoks graužas ir pradėjo rinkti į maišą išmėtytus vaisius. Galbūt kitose salose dar išliko pirmykštė religinė Turgaus prasmė, tačiau Žadeite - tai buvo tik tradicija, viena iš daugelio... lydima tarpusavio įžeidinėjimų, kraujo keršto, apgaubta prietarais. Aleksas apgailestavo, kad nepasilikė namuose, Animistų Koledže.

- Va-l-l-l-i-o! Siautėjam! - prie pat jo ausies suriaumojo Džosina.

Iš kitos pusės skambėjo Filo (dar vieno jo bičiulio) juokas. Džosina sviedė į besigrumiančius moliūgą. Rezultatas nulinis - jos sukulto dirbtinio dušo niekas net nepastebėjo.

Trijulė jau gerokai įkaušusi, ypač Aleksas, linksmybių kaltininkas. Jis laikėsi ant kojų tik Džosinos ir Filo pastangų dėka. Tiedu buvo pakankamai aukšto ūgio, o Aleksas nedidukas, todėl trijulė panešėjo į siūbuojančią "W" raidę.

- *T'akrenai*, mums reikėtų grįžti, sunkiai apversdamas liežuvį ištarė Aleksas, kai jį ati-

tempė į palapinę. - Rytoj manęs laukia aibė reikalų...

- Liaukis, - prunkštelėjo Džosina. - Pamanyk, reikalai! Pasiklausysi visokių plepalų, gausi diplomą ir - gaudyk vėją laukuose... O mes daugiau niekada nepamatysime savo taip mylimo *takreno*.

- Jo išleistuvės be... diplomo, - pasakė Filas, padėdamas Aleksui įsitaisyti ant medinio suolo ir duodamas ženklą pavargusiam šeiminkui limurui. - Jis vėl sugrįš į Koledžą po *paieškų*. Ar ne taip, Aleksai?

- Teks, - sumurmėjo Aleksas.

Jis jautėsi prastai - nors jau sėdėjo ant suolo, tačiau palapinė sukosi...

- Bet vis tiek jis daugiau niekada negalės su mumis išgerti, su savo pačiais geriausiais *takrenais*, - neatlyžo Džosina.

Diplomuotiems animistams buvo draudžiama naudoti bet kokį alkoholį. Aleksui atrodė, jog šiandien jis atsigėrė visam gyvenimui. "*Takrenas*" limurų kalba reiškė kažką panašaus į "brolis ar sesuo", tačiau aiškiai matėsi, jog šitie trys nėra niekaip susieti giminystės ryšiais. Visų plaukai trumpi (kaip ir dera studentams), bet tuo jų panašumas ir baigiasi. Filas - aukš-

tas, elegantiškas, maždaug dešimčia metų vyresnis už Aleksą. Džosina, atvirkiščiai - metais už jį jaunesnė, neapsakomai energinga. Pats Aleksas vos penkių pėdų ūgio, smulkus, blyškios odos, tamsiomis akimis ir šiauriečio plaukais. Jam ką tik sukako šešiolika, tačiau jau rytoj jis baigia Animistų Koledžą, o jo draugams dar teks mokytis keletą metų.

- Gėrikų varžybos! - Džosina griebė keraminį puodelį ir taip trinktelėjo į stalą, jog tas pažiro šukėmis. Po to išsitraukė poliruotų kauliukų vėrinį, kuriais buvo atsiskaitoma. - Moku už visus! Gėrikų varžybos! Trauk greičiau kokį nors stiprų gėralą, m'tošo tak-takuni! Tik! - pašaukė ji šeimininką nerišlia limurų kalba.

Ji kreipėsi grubiai, todėl limuras piktai suglaudė ausis. Tačiau, kiek pasvarstęs, vis dėlto nuėjo prie statinių, nešinas naujais puodeliais.

- Štai tau stiprus gėralas, šlykštus humane, - savo kalba bambėjo jis panosėje.

Nuo šakos nušoko dar vienas limuras - praskriejo virš jų galvų ir dribtelėjo tiesiai ant stalo. Filas ir Džosina atšoko. Šeimininkas, išsiviepęs, padėjo ant stalo padėklą su puodeliais - prieš pat plonus pūkuotus "šoklio" pirštus.

- Vadinasi, varžysimės, kas daugiau išgers? - sumurkė limuras.

Auksaspalvės akys bei juodas lapės snukutis suteikė jam piktą išraišką. Tankus kailis buvo margas - juodai baltai rudas, - o ilga pūkuota, tiesi uodega blaškėsi panašiai kaip katės. Jis buvo maždaug tokio pat ūgio, kaip Aleksas. Ant rankų ir kojų turėjo ilgus plonus (be nagų!) pirštus. Kai lūpa išsiviepė, pasirodė aštrūs balti dantys. Grėsmingiausiai atrodė tankaus kailio "apykaklė" ant kaklo bei ant pečių. Tai buvo įrodymas, jog priešais mus patelė - dominuojanti ir labiau agresyvi šios rūšies atstovė.

Ji įsitaisė prie bendro stalo - akivaizdus etiketo nesilaikymas - ir spoksodama į trijulę, griebė vieną iš puodelių.

- Sprendžiant iš patrumpintų kailių, esate studiozai. Ar Kataka žino, kad jūs čia?

- Oi, *mehmeche*, argi svarbiausiam animistui rūpi tokie dalykai? Ir apskritai, mes nesame iš šito kvailo koledžo, ar ne taip, *takrenai?* - pamelavo Džosina.

Aleksas ir Filas papurtė galvas. Aleksas nudribo nuo suolo ir jam teko nerangiai ropštis atgal.

- Studentams nedera bėgioti iš koledžo. Y'y-

pač man, - girtu balsu vapėjo Aleksas, mėgin-
damas nusigriebti už stalo krašto.

- Todėl, kad tu mažiausiai porą sykių per me-
tus mėgini pasprukti iš Koledžo, - išsakė prie-
kaištą Džosina. - Ir apskritai, mes juk ne iš
ten...

- Labai tikiuosi, jog tai tiesa, - sumurmėjo li-
murė. - Studentų dalyvavimas girtose riaušėse
Turguje... Tai Katakai užtrauktų baisią gėdą.

- Atšok, mes tiesiog keliauninkai, - staiga pa-
reiškė Filas.

- Keliaujantys muzikantai, - pridūrė Aleksas.

- Idiotai, štai kas jūs tokie!- prunkštelėjo
Džosina ir, pastūmusi bendražygius į šalį,
griebėsi puodelio. - Ir tu išgerk, pūkuotuke, -
pasiūlė ji limurei. - Mes, humanai, visada dau-
giau išgeriame už kitus savo pusbrolius prima-
tus.

Aleksas vos neapsivėmė iš baimės. Juk Džo-
sina tokiu būdu provokuoja mirtiną dvikovą!
Tačiau pašnekovę toks išsišokimas daugiau
pralinksmino nei įžeidė. Kiek truktelėjusi uo-
degą, ji pakėlė puoduką, ir visi išgėrė.

Aleksas, nors jau buvo girtas, velniškai norė-
jo išgerti dar, o naujasis gėrimas, (skoniu pri-
menantis vaisių sultis) buvo tikrai puikus. Šis

gėrimas negalėjo būti stiprus: Aleksas neįtė jame alkoholio, ir jis buvo kur kas geresnis už palmių vyną bei raugintą kokosų pieną, kuriuos jie gėrė prieš tai. Ir skonis visai kitoks.

Limurė buvo vardu Hašana. Paaiškėjo, jog Kataka jai irgi nepatiko, kaip ir studentų... hm... keliauninkų (?) trijulei. Netrukus jie jau plepėjo su Hašana, kaip seni geri draugai, ir netgi papasakojo jai, jog rytoj Alekso išleistuvės.

- Ką gi, sveikinu!

Hašana vienu mauku ištuštino puodelį. Visas ketvertas gėrė vienodai, tačiau Aleksui pasirodė, jog šeimininkas pripildo Hašanos puodelį iš visai kitos statinės. Turbūt jai duoda geresnį gėrimą, nei šitos vaisių sultys, pagalvojo Aleksas. Tačiau, prisiminęs, jog Hašana pažadėjo už visus sumokėti, nutilo... Jis suvokė išgėręs daugiau nei reikia ir dabar džiaugėsi galimybe kiek sulėtinti tempą. Ir vis dar jautėsi esąs girtas; jam buvo bloga, pykino dar labiau nei anksčiau. Turbūt dėl to, kad jie sėdėjo palapinėje.

- Na taip, visai neblogai berniukui-vergui, ar ne?

Džosina patapšnojo Aleksui per petį - tas ir

vėl išvirto iš koju ir nugriuvo ant žemės.

- Džosina! - sudraudė ją Filas. - Prisimink, jog sutarėme apie tai nekalbėti!

Aleksas sunkiai užsiropštė ant suolo. Jo veidas buvo blyškiai žaliai avietinės spalvos.

- O, po velnių, atleisk, - aiktelėjo Džosina. - Štai imk, išgerk.

Aleksas paėmė puodelį, gurkštelėjo, norėdamas pasislėpti nuo įdėmaus Hašanos žvilgsnio.

- Vergas? Nejaugi gali šitaip būti? Koledže?

Jos uodega virpėjo. Aleksas linktelėjo; jis buvo girtas, jautėsi pavargęs, todėl dėl nieko nesijaudino. Realybė tai sklaidėsi, tai vėl ryškėjo, todėl jis nieko neėmė į galvą.

- Tai jau taip. Jo tėvai buvo tokie neturtingi, kad jiems teko Aleksą parduoti, - aiškino Džosina, mosuodama puodeliu. - Bet jį pastebėjo Koledžo paieškų tarnybos atstovas... ir nusipirko. Ir, supranti, po Koledžo baigimo jis kečiau į dvasines paieškas.

- O vėliau, kai turėsiu animą, sugrįšiu čia, - pridūrė Aleksas, baksnodamas pirštu į stalą. - Čia! Ir pabaigsiu mokslus.

- O po to jį nupirks.

Filas draugiškai pliaukštelėjo bičiuliui per

nugarą, o tas atsitrenkė galva į stalą.

- Pasamdys! - paprieštaravo Aleksas, nosimi "ardamas" stalą.

- Taigi. Pasamdys, kad padengtų skolą...

- Limurai neturi vergų, - šaltai pareiškė Hašana. - Keista, kad Kataka tokius dalykus leidžia.

- Š-š-š! Tai p-p-paslaptis, - sušnypštė Džosina ir pamerkė akį. - Jis vienintelis toks. Už mane sumokėjo tėvas.

- Ir už mane, - įsiterpė Filas.

- O ką tu manai apie tai, berniuk? - įžūliai paklausė Hašana. Pūkuotais pirštais ji griebė Aleksą už plaukų ir kilstelėjo nuo stalo jo galvą, kad galėtų matyti veidą. - Kokia savijauta, kai esi parduotas ar nupirktas?

- Šlykšti, - sumurmėjo Aleksas. - Kiek laiko praėjo, o aš esu daiktas. Šeši mėšlini metai - darbas, prakaitas, pamokos, o aš kaip buvau taip ir likau... daiktas.

- Tik dabar šitas daiktas brangiau kainuoja, - pastebėjo Filas.

- Ne tiek daug brangiau. - Aleksas baigė gerti ir pamėgino atsistoti. - Štai, pažvelk į mane. Mažytis. Menkutis. Humanas. Kad pelnyčiau bent menkiausią pagarbą, man turbūt reikėtų

supančioti aštriadantį liūtą... ar ką nors panašaus padaryti. Cha!

Ir jis, netekęs sąmonės, susmuko ant netoliese besigrumiančios limurų kompanijos. Suprantama, tokia intervencija tiems labai nepatiko. Džosina su Filu pamėgino ištraukti bičiulį, ir patys atsidūrė sąmyšio sūkuryje. Netrukus į grumtynes įsijungė ir kiti baro lankytojai. Tik Hašana ramiai susirangė ant gegnių ir stebėjo Aleksą, kuris netrukus kiek atsipeikėjo ir pradėjo šliaužti.

Jis miglotai suvokė, jog čia kažkas ne taip. Tos nelemtos vaisių sultys... Juk tai buvo tikras alkoholis ir netgi labai stiprus. Aleksas nepajėgė atsistoti ant kojų, jis galėjo tik šliaužti. Suradęs skylę palapinėje, jaunuolis išvirto į purvą. Visų rasių atstovai spardė jį, besipainiojantį po kojomis, keiksnojo. Aleksas pradėjo vemti. Tai, regis, nelabai pagelbėjo. Jis šliaužė tolyn, į tamsą...

- Tu davei humanams tilkos? - nepatikliai paklausė Kintoku.

Animistas limuras buvo iškviestas iš Koledžo, kai policija pagaliau ištempė Džosiną su Filu iš grumtynių sūkurio. Abu buvo be sąmonės ir

vos kvėpavo.

- Jie prašė ko nors stipresnio, - gūžtelėjo pečiai šeiminkas. - Šitas gėrimas buvo pats stipriausias.

- Ar čia buvo dar kažkas? Pažįstu šiuos abu. Turėjo su jais būti dar trečias.

- Buvo dar vienas. Regis, patinas. Toks nedidukas. Dabar čia jo nematau, - atsakė šeiminkas.

Kintoku nusikeikė.

- Aleksas... Na, bičiuli, jei dėl tavo kaltės...

Jis ištraukė iš nugarą dengusios vilnos ryšulėlį, ir tas... staiga išsivyniojo į mažytį sparnuotį. Kiti limurai, pamatę tokią animisto galios apraišką, užsikimšo ausis ir kažką bambėdami pasitraukė. Animizmas buvo vienintelė burtų rūšis, kurią limurai toleravo, bet vertino tai labai atsargiai.

Kintoku susižvalgė su savo anima, piršto galiuku paglostė minkštą jo kailiuką, ir šikšnosparnis tyliai kažką sukarksėjo.

- Miska, ieškok Alekso. - Jis atsiduso. - Tas nenaudėlis ir vėl paspruko.

Desperatiškai mosuodamas sparnais, šikšnosparnis pakilo, vos neužkliudęs išėjimo iš palapinės.

Aleksas jautėsi tarsi rūke: šliaužė link kažko dvokiančio, po to įkrito į griovį. Staiga jis suvokė, jog liko vienas ir yra laisvas. Įveikęs pykinimą, pajuto, jog tas jausmas velniškai svaišina. Kažkur tamsoje šėlo jūra. Jei jis sugebės rasti krantą, galbūt tenai bus valtis, ir jis pabėgs iš salos. Mintis apie tai, jog rytoj jam ir taip bus leista išvykti, trumpam šmėstelėjo galvoje, tačiau netrukus ir vėl išblėso.

Kaip jau Filas minėjo, jis ne sykį mėgino pabėgti. Ir niekada nepavykdavo. Animistai visada jį surasdavo, nes jie turėjo įvairiausių animų, kurie greičiau bėgiojo, geriau ir toliau matė. Jie visada susekdavo Aleksą pagal kvapą bei garsus. O tada ateidavo Koledžo darbuotojai ir paimdavo bėglį.

Aleksas mėgindavo jiems paaiškinti, priversti juos suprasti, tačiau visos jo pastangos nueidavo perniek. Regis, humanai iš Animistų Koledžo laikė Aleksą nedėkingu padaru... Jeigu jau jam suteikė pastogę, maistą, išsilavinimą, jis neturi teisės svajoti apie pabėgimą iš čia. Su juo niekas nesiėlgė prasčiau nei su kitais studentais. Tačiau jis nebuvo laisvas.....